

Uzasadnienie

do Uchwały Nr XXVIII/ 191 /2013 Rady Powiatu w Olecku z dnia 28 marca 2013 roku

w sprawie rozpatrzenia skargi na działanie

Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku

W dniu 26 lutego 2013 roku do Starosty Oleckiego – Pana Andrzeja Kisiel wpłynęła skarga Pani Urszuli Onufryjenko z dnia 26 lutego 2013 r., na działanie Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku. W przedmiotowej skardze Pani Urszula Onufryjenko zaskarżyła działania Dyrektora placówki oraz innych pracowników Ośrodka Interwencji Kryzysowej.

Skarżąca zarzuca Dyrektorowi Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku oraz pracownikom placówki odmowy udzielenia jej schronienia dłuższego niż 1 doba w mieszkaniu dla osób poszkodowanych w wyniku przemocy w rodzinie. Jednocześnie skarży się na warunki w jakich przebywała dozwoloną dobę (pokój – hotel dla kobiet bezdomnych) oraz na sposób jej traktowania.

Zdaniem skarżącej, Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku powinno zapewnić jej mieszkanie w sytuacji, kiedy została wymeldowana i stała się bezdomną.

Twierdzi, że Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku zamiast pomagać ludziom potrzebującym wsparcia, schronienia, itp. działa krzywdząco w stosunku do tych ludzi.

Skarżąca uważa, że należy jako bezdomna ma prawo do bezpłatnego pobytu w Powiatowym Centrum pomocy Rodzinie w Olecku do czasu unormowania się jej sytuacji życiowej.

Komisja Rewizyjna Rady Powiatu w Olecku po analizie dokumentów i przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego **ustaliła, co następuje:**

Sprawa rodziny Pani Urszuli Onufryjenko jest monitorowana przez placówkę od kilku lat. Skarżąca kilkakrotnie przebywała w Ośrodku Interwencji Kryzysowej ze względu na konflikt z matką. Były to pobyty nawet kilkudniowe.

Skarżąca potrafiła opuścić Ośrodek nie informując pracowników jednostki. Z zebranej dokumentacji wynika, że przyczyną opuszczenia Ośrodka był fakt, że musiała dzielić przyznany pokój z innymi osobami, o czym pisała w skardze. O zaistniałym fakcie powiadomiono MOPS w Olecku.

We wszystkich okresach pobytu skarżącej pracownicy jednostki sumiennie wykonywali swoje obowiązki. Proponowane jej były wszelkie możliwe formy pomocy, m.in. psychologicznej, prawnej, socjalnej, całodobowego schronienia oraz wyżywienia.

Wg dokumentacji skarżąca ponownie zgłosiła się do Ośrodka w dniu 30.01.2013r. informując, że nie ma gdzie mieszkać i nie ma środków do życia, bo te które otrzymała z MOPS oddała matce w miesiącu styczniu 2013r.

Ze skarżącą Ośrodek podpisał umowę na zakwaterowania w okresie od 30.01.2013r. do 07.02.2013r. oraz kolejno przedłużano pobyt do 12.02.2013r., a następnie 20.02.2013r. Udzielono jej natychmiastowego wsparcia psychologicznego, wykupiono receptę na leki, zapewniono całodobowe schronienie i żywność. Zaproponowano też wizytę u psychiatry w związku z posiadaniem orzeczenia o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Skarżąca podczas ostatniego pobytu zachowywała się również roszczeniowo, ukryła informację o wypłacie zasiłku w miesiącu lutym przez MOPS i nadal korzystała z wyżywienia w tut. Ośrodku – a nie było do tego podstaw.

Na podstawie analizy dokumentów oraz wyjaśnień złożonych przez Dyrektora placówki stwierdzono, że skarżąca była należycie traktowana przez pracowników Działu Interwencji Kryzysowej i Wsparcia przez wszystkie okresy pobytu. Poszukiwano i udzielano jej różnych form pomocy, m.in. odnośnie zmiany jej sytuacji życiowej, kontaktów z synem, pozyskania lokalu socjalnego, znalezienia stancji i pracy. Udzielano jej wsparcia psychologicznego, prawnego, socjalnego, żywnościowego i całodobowego schronienia. W jej sytuację zaangażowali się również pracownicy z Działu Pomocy Dziecku i Rodzinie oraz Zespołu Rodzinnej Pieczy Zastępczej. Nikt się nad nią nie znęcał psychicznie, a tym bardziej fizycznie. Nie wyśmiewano jej, nie dokuczano i nie czepiano się – jak twierdzi w skardze.

Traktowana była zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie, co potwierdza zgromadzona od 2006 r. dokumentacja.

Ponadto skarżąca – Pani Urszula Onufryjenko była każdorazowo zapoznawana z Zarządzeniami Dyrektora w sprawie korzystania z hostelu Ośrodka Interwencji Kryzysowej, czy też hostelu Specjalistycznego Ośrodka Wsparcia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie w okresach, kiedy była zakwaterowywana, co potwierdzała własnoręcznym podpisem. Ze skarżącą zawierane były także umowy na czas pobytu, które określały termin pobytu, zasady pobytu i zobowiązania klienta, m.in. do podejmowania działań na rzecz poprawy swojej sytuacji życiowej, poprzez korzystanie ze specjalistycznego wsparcia, aktywną współpracę z pracownikami, wykorzystanie wszystkich własnych możliwości zmierzających do rozwiązania istniejących problemów życiowych.

Każdorazowo opracowywany był indywidualny plan pomocy dla skarżącej.

Zdaniem Komisji roszczenia jakie wnosi w stosunku do pracowników są niezasadne, gdyż pracownicy przestrzegają określonych procedur wprowadzonych Zarządzeniami Dyrektora, które są spójne z obowiązującymi przepisami oraz zakresami ich obowiązków, m.in. odnośnie zakwaterowania, wykwaterowania, wydawania artykułów żywnościowych, środków czystości.

Zgodnie ze strukturą organizacyjną jednostka dysponuje pięcioma miejscami hostelowymi w jednym pokoju oraz dostępem do wspólnej kuchni i łazienki. W roku bieżącym skarżąca – Pani Urszula Onufryjenko przebywała w Ośrodku Interwencji Kryzysowej jako osoba bezdomna. Była świadoma tego, że w każdej chwili może być dokwaterowana kolejna osoba potrzebująca pomocy – bezdomna. Ponadto należy nadmienić, że skarżąca pobyt w hostelu dla bezdomnych kobiet próbowała traktować jak pobyt w hotelu, za który nie ponosiła żadnej odpłatności, nie przestrzegała zasad, okłamywała pracowników i próbowała nimi manipulować uważając się nad swoją sytuacją, której od lat nie potrafi zmienić.

Komisja Rewizyjna podkreśliła, że bezdomność należy do zadań gminy. Zgodnie z art. 17 ustawy o pomocy społecznej do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy: udzielenie schronienia, zapewnienie posiłku oraz niezbędnego ubrania osobom tego potrzebującym. Natomiast zgodnie z art. 48 ww. ustawy udzielenie schronienia następuje przez przyznanie tymczasowego miejsca noclegowego m.in. w noclegowniach.

Na podstawie dokumentów i mając na względzie powyższe oraz to, że skarżąca – Pani Urszula Onufryjenko nie podejmowała działań na rzecz poprawy swojej sytuacji życiowej, Komisja zgodziła się ze stanowiskiem Zespołu, tj. trzech psychologów oraz Kierownika Działu Pani Ewy Skowrońskiej, który ustalił, że „skoro Pani Urszula nie wykazuje chęci korzystania z pomocy specjalistycznej, tj. psychologicznej z tego też względu działania należy skupić na problemie bezdomności”.

W związku z powyższym w dniu 21.02.2013r. Kierownik Pani Ewa Skowrońska skontaktowała się z Kierownikiem MOPS w Olecku, która poleciła aby Pani Onufryjenko (bezdomna) przyszła po skierowanie do ośrodka dla bezdomnych. Następnie pracownik socjalny MOPS poinformował Panią Ewę Skowrońską, że skontaktował się z Panią Onufryjenko i „czeka na nią do 15.30 w MOPS w Olecku celem złożenia/przyjęcia wniosku o skierowanie do ośrodka dla bezdomnych”.

Z dokumentacji wynika, że skarżąca – Pani Urszula Onufryjenko ma takie same prawa, jak inni klienci i może w każdej chwili skorzystać ze wsparcia oferowanego przez tut. jednostkę (m.in. psychologicznego, prawnego). Jest też poinformowana i świadoma tego, że powinna

zgłosić się do MOPS w Olecku, celem udzielania jej dalszej pomocy finansowej i innej wg potrzeb.

Komisja Rewizyjna stwierdza, że skarga na działanie Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku nie ma podstaw. Wykazane w skardze wszelkie opisy są bezpodstawne, znieślawiające Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olecku, podważające jego kompetencje i autorytet jako dyrektora jednostki.

Komisja Rewizyjna Rady Powiatu w Olecku wobec powyższego uznaje skargę za **bezzasadną**.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Powiatu
Wacław Sapięha